

KUNST

Maskers Trenshaw maken gevoelens los

BEELDENDE KUNST
RECENSIE • NANCY STOOOP

Cezien: expositie Raku-maskers uit "Breaking the Silence" van Katheryn Trenshaw. Te zien: t/m 29 februari. Galerie Zóne, Nieuwstraat 17b, Leiden. Openingstijden: di. t/m vr. van 11-18 uur. Do. avond van 19-21 uur. Za. van 10-17 uur en zo. van 13-16 uur. Leiden

Maskers kunnen gebruikt worden voor rituele doeleinden, in het theater, of in luchtiger situaties, bij feesten om het ware gezicht te verbergen. Zij verhullen de echte, diepe emoties voor de buitenwereld. In "Breaking the Silence" van de Amerikaanse Katheryn Trenshaw zijn maskers bedoeld om het tegendeel te bereiken; niet het maskeren, maar juist het losmaken van gevoelens, in dit geval bij de bezoeker van de expositie.

De bij Zóne geëxposeerde werken zijn keramiek maskers in de Japanse raku-techniek uitgevoerd die deel uitmaken van een grote rondreizende tentoonstelling, die voorts schilderijen en sculptuur toont.

In "Breaking the Silence" brengt Trenshaw persoonlijke ervaringen tot uitdrukking om slachtoffers van seksueel misbruik te helpen en de buitenwereld bewust te maken. Over seksueel misbruik van kinderen is veel te doen. Vergripen worden niet langer verzwegen en professionele hulpverlening biedt slachtoffers steun om de traumatische ervaringen te verwerken. Niemand zal het bestaan van seksueel misbruik bij kinderen ontkennen, maar buitenstaanders realiseren zich nauwelijks wat dit voor de betrokkenen betekent. Bij het bekijken van de maskers word je ineens met je neus op de feiten gedrukt. Aanvankelijk had ik mijn reserves tegenover kunst rond een zo beladen onderwerp en dacht uitsluitend aan een zuiver therapeutische vorm van expressie, die vooral voor betrokkenen zin heeft.

Toch moet ik nu erkennen dat het werk van Trenshaw zijn uitwerking niet mist.

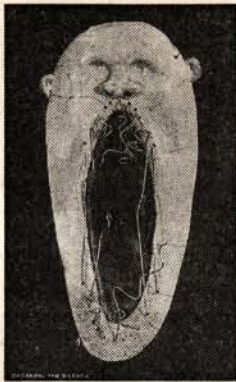
De kleine selectie maskers uit "Breaking the Silence" brengt grote dilemma's in beeld. Een masker biedt bescherming en de mogelijkheid om anderen te misleiden - te doen of er niets aan de hand is, maar tegelijk roept alles om begrip of medeleven. Het titelstuk van de expositie is een voorbeeld hiervan. Het gezicht is vertrokken in een luide schreeuw, in weerwil van het ijzerdraad dat de mond verzegeld hield. Nog sterker dan gelaatsuitdrukkingen zeggen de titels iets over gedachten en gemoedstoestanden. "Suspended animation" (gespeelde opgewektheid) en een wrang "Not Again" (niet weer) confronteren je werkelijk met het onrecht en de ongelijkheid.

Ontkenning, ontsnapping en alle mogelijke middelen tot zelfbescherming heeft Trenshaw hier geprobeerd in beeld te brengen.

Het is misplaatst om in termen van mooi of lelijk te spreken als het, zoals in dit werk, vooral gaat om mensen betrokken te maken. Toch is het educatieve karakter van het project "Breaking the

Silence" geen allesoverheersend gegeven. Naast de emotionele lading vragen ook de expressiemiddelen aandacht. Door patronen, met diagonale banen of spitse vormen, krijgen sommige stukken het aanzien van een ritueel masker. De ovale vorm en de holle ogen keren in verschillende werken terug. Naast de levendigheid van kleurrijk geglaazuurde werken zijn er enkele ingehouden donkere maskers. In "Dance of Nothingness" (dans der leegheid) is op het matte, donkere oppervlak een enkele glanzende zwarte traan aangebracht, waardoor het masker, bij uitzondering, een overdreven pathetische indruk maakt.

Katheryn Trenshaw's werk maskeert niet, het onthult.

Het titelstuk van de expositie.
• FOTO PR

Trenshaw Masks Reveal Feelings

from *Leidsch Dagblad*, The Netherlands

February 11, 1992

by Nancie Stoop (translation: Gerard Reussink)

Masks can be used for ritual purposes, in theatre, in more light-hearted situations, or at parties to hide one's true face. They hide one's real, deep emotions from the outer world. In "Breaking the Silence," American artist Katheryn Trenshaw's masks are meant to achieve the opposite: not the disguise, but the revealing of feelings, especially those of the visitor to the exhibit. The works exhibited at The Galerie Zone are ceramic masks fired in the Japanese Raku technique. They are part of a large traveling exhibition that includes paintings and sculpture as well.

In "Breaking the Silence," Trenshaw unveils her personal experience to help victims of sexual abuse and make the outside world conscious of its trauma. There is much publicity about sexual abuse of children. Interventions are no longer concealed, and professional help offers survivors the skills to help overcome traumatic experiences. No one would deny that children have been sexually abused, but outsiders hardly realize what this means to those who have been involved. When you look at these masks you are at once confronted with the facts.

At first I felt distant toward art about so heavy a subject, and had expectations of seeing work that was purely therapeutical for those involved. Yet now I have to acknowledge that Trenshaw's work is far more affective than that. This small selection of masks poses immense dilemmas. One mask offers protection and the possibility of misleading others, to look as if nothing is going on - but underneath everything cries for understanding and compassion. The title-piece of the exhibit is an example of this. The face is twisted in a loud scream, breaking the wire that had kept the mouth sealed.

As strong as the expressions of the faces, the titles tell us something about thoughts and states of mind. "Suspended Animation" and a cynical "Not Again" confront you with injustice and inequality. Denial, escape and all possibilities of self-protection are states Trenshaw has tried to express. It is mistaken to speak in terms of "beauty" or "ugliness" when this work is primarily meant to make people concerned. Yet the educational character of "Breaking the Silence" is not the dominant aspect. Besides emotional weight, the modes of

expression ask for attention. By means of patterns, with diagonal stripes or pointed forms, some pieces achieve the look of ritual masks. An oval form and hollow eyes recur in different works. Along with the liveliness of colorfully glazed works there are some restrained dark masks. In "Dance of Nothingness" there is one single glazed black tear on the matte surface, by which the mask makes an emotional, pathetic impression. Katheryn Trenshaw's work does not conceal, it reveals!